

UZASADNIENIE

Powódka W. B. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 8.000,00 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12.09.2014 r. do dnia zapłaty oraz obciążenia pozwanego kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 13 czerwca 2013 r. uczestniczyła w wypadku drogowym, którego sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Sprawca wypadku został skazany za spowodowanie wypadku w ruchu drogowym wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 30.01.2014 r. w sprawie II K 772/13. Wskutek wypadku powódka doznała stłuczenia tkanek miękkich stopy lewej i skręcenia w stawie skokowym z naderwaniem więzadeł w okolicy kostki zewnętrznej. Od dnia 14 czerwca 2014 r. do 19 lipca 2013 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, pod opieką ortopedy. Podczas wizyty kontrolnej stwierdzono u niej niewydolność żylną, następnie na kolejnej wizycie została założona szyna gipsowa na lewą nogę. Również w okresie od dnia 06 lipca 2013 r. do dnia 19 lipca 2013 r. oraz od 26 sierpnia 2013 r. do 06 września 2013 r. przechodziła specjalistyczną fizjoterapię. Powódka miała problemy z poruszaniem się. Uszkodzony staw skokowy ogranicza pokrzywdzoną w codziennym życiu (prowadzenie pojazdu, aktywność fizyczna, bieżące czynności związane z prowadzeniem domu). Od dnia 28 czerwca 2013 r. do dnia 05 lipca 2013 r. powódka była osobą leżącą i nie mogła wykonywać podstawowych czynności począwszy od higieny osobistej, ubrania się po przygotowania do codziennych obowiązków. Od wypadku pokrzywdzona doświadczyła również wielu cierpień psychicznych. Powódka przeżyła ogromny stres (wypadek, przebywanie w szpitalu – leczenie powypadkowe – rehabilitacja, niepewność powodzenia leczenia i odzyskania pełnej sprawności), niemożność opieki nad dziećmi i domem, powódka cierpi także z powodu silnych dolegliwości bólowych. Nadto powódka ma lęki oraz odczuwa ogromny strach podczas przejazdu środkami lokomocji, w związku z wypadkiem powódka ma także problemy ze snem. Tymczasem pozwany zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty powódce zadośćuczynienia. Zdaniem powódki, datą wymagalności odsetek jest dzień następujący po dniu otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o szkodzie, a zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 28.04.2014 r.

W odpowiedzi na pozew pozwane (...) S.A. V. (...) w W. domagało się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Zdaniem pozwanego wypłacona powódce przez sprawcę wypadku kwota 2.000,00 zł. orzeczona na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 30 stycznia 2014 r. jest adekwatna do rozmiaru wyrządzonej powódce krzywdy, zaś żądanie dalszego zadośćuczynienia nie znajduje uzasadnienia w świetle zgromadzonego w toku postępowania likwidacyjnego materiału sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12.06.2013 r., około godziny 14:45 w miejscowości P. gmina J., P. G. kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), jadąc prostym odcinku drogi w kierunku miejscowości J., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wykonując manewr wyprzedzania jadącego przed nim samochodu A. (...) o nr rej. (...), którym kierowała W. B., nie zachował bezpiecznej odległości od wyprzedzanego pojazdu, w wyniku czego uderzył w tylny lewy jego narożnik, na skutek czego kierująca samochodem A. (...) W. B. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia tkanek miękkich stopy lewej i skręcenia w stawie skokowym z naderwaniem więzadeł w okolicy kostki zewnętrznej, co spowodowało u niej naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni. Sprawca kolizji został skazany za spowodowanie wypadku wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach II Wydział Karny z dnia 30.01.2014 r. sygn. akt II K 772/13 /dowód – akta sprawy II K 772/13 SR w Suwałkach – wyrok k. 121, zgłoszenie szkody, oświadczenie sprawcy – w aktach szkody na płycie CD k. 87 koperta/. Sprawca kolizji (P. G.) w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. V. (...) w W. (bezsporne, dodatkowo dowód: polisa ubezpieczeniowa – w aktach szkody na płycie CD k. 87 koperta).

Następnego dnia W. B. zgłosiła się do ambulatorium Pogotowia (...) w S. (dowód – karta informacyjna, k. 18), gdzie stwierdzono uraz stawu skokowego lewego i skierowano pacjentkę do (...). W dniu 14.06.2013r. powódka zgłosiła się do lekarza rodzinnego, otrzymała skierowanie na zdj. rtg stawu skokowego i do poradni ortopedycznej (dowód – historia choroby k. 19A, skierowanie k. 57). Podczas wizyty w poradni ortopedycznej w S. w dniu 14.06.2013r. – stwierdzono u powódki skręcenie lewego stawu skokowego i założono szynę gipsową do dn. 5.07.2013r. (dowód : historia choroby k. 56). Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim do dn. 19.07.2013r. (dowód: zaświadczenie lekarskie k. 20-22). Po zdjęciu gipsu W. B. korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych (dowód: zaświadczenie k. 15, dokumentacja medyczna k. 92). Przez okres pierwszych 2 tygodni powódka odczuwała znaczne dolegliwości bólowe lewego

stawu skokowego. Po zdjęciu gipsu uskarżała się na uczucie sztywności lewego stawu

skokowego i drętwienie palców lewej stopy. Po zakończeniu rehabilitacji w dn. 26.08-6.09.2013r. dolegliwości bólowe zmniejszyły się i poprawiła się ruchomość lewego stawu skokowego. Ostatnia wizyta w (...) miała miejsce w dn. 14.10.2013r. Aktualnie powódka odczuwa okresowe bóle i obrzęki lewego stawu skokowego, uczucie sztywności lewego stawu skokowego, uczucie dyskomfortu podczas chodzenia, doboru obuwia (por. informacyjne wysłuchanie powódki k. 75-75v, zeznania świadka M. B., k. 76).

Aktualnie powódka nie leczy się w poradni ortopedycznej, nie korzysta z zabiegów rehabilitacyjnych.

W dacie wypadku szczegółowo opisanego powyżej W. B. miała 46 lat. Była zatrudniona w Zespole Szkół Nr (...) w S. jako nauczycielka.

Szkodę osobową na skutek kolizji z dnia 13.06.2014 r. W. B. zgłosiła pozwanemu Towarzystwu (...) w okresie pomiędzy 06.05.2014 r. a 12.06.2014 r. (brak jest bowiem w aktach szkody jednoznacznego potwierdzenia, kiedy szkoda została zgłoszona – akta te zawierają pismo pełnomocnika powódki – pisemne zgłoszenie szkody datowane na dzień 06.05.2014 r. i potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia – pismo pozwanego z dnia 12.06.2014 r. , dowód: akta szkody na płycie CD k. 87 - koperta). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany Zakład (...) odmówił wypłacenia pozwanej zadośćuczynienia (bezsporne, dodatkowo dowód: pismo z dnia 09.07.2014r. k. 30, akta szkodowe na płycie CD k. 87 koperta).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Żądanie swe powód wywodził bowiem z faktu, iż doznał uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia na skutek szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwany ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC udzielał.

Odpowiedzialność sprawcy kolizji z dnia 12.06.2013 r. za szkodę na osobie powódki na gruncie sprawy niniejszej wątpliwości nie budziła. Okoliczności tej pozwany nie kwestionował bowiem. W tym stanie rzeczy porządkująco jedynie zauważyć należy, iż odpowiedzialność sprawcy kolizji z dnia 12.06.2013 r. znajduje swe źródło w art. 436§2 kc w zw. z art. 436§1 kc i 415 kc.

Bezspornym w sprawie niniejszej było także i to, że sprawca kolizji w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym

zakładzie ubezpieczeń. W takich zaś okolicznościach odpowiedzialność za szkodę zgłoszoną przez powoda przypisać można też pozwanemu (art. 35 ustawy (...)). Odpowiedzialności tej zresztą – co do zasady – pozwany nie kwestionował.

Treść żądania zgłoszonego przez powódkę wskazywała, iż w związku z kolizją z dnia 12.06.2013 r. przypisuje on pozwanemu odpowiedzialność w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie. Rzeczą Sądu stało się zatem rozstrzygnięcie czy żądanie powódki zasługuje na uwzględnienie, a jeżeli tak – to w jakiej części.

Zadośćuczynienie o jakim mowa w art. 445 kc ma przede wszystkim na celu naprawienie krzywd wyrządzonych deliktem oraz złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych - zarówno tych już doznanych, jak też tych mogących wystąpić w przyszłości. Przy czym nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie V CKN 909/00, LEX 56027).

Natomiast wysokość zadośćuczynienia, z uwagi na jego kompensacyjny charakter, powinna być adekwatna do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności takie jak nasilenie cierpień – zarówno fizycznych jak i psychicznych, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa czy trwałe następstwa zdarzenia. Rozmiar zadośćuczynienia musi przy tym przedstawiać dla pokrzywdzonego ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r. w sprawie IV CKN 1266/00, LEX nr 80272).

Z opinii biegłego sądowego G. K. sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania (którą to opinię ocenił Sąd jako w pełni wiarygodną, gdyż jest wnikliwa i sporządzona przez specjalistę odznaczającego się wysokim poziomem fachowości) wynika jednoznacznie, iż w związku z wypadkiem z dnia 12.06.2013 r. powódka doznała urazu skrętnego lewego stawu skokowego. Następstwem odniesionych podczas wypadku obrażeń jest trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%. Bezpośrednio po wypadku powódka odczuwała znaczne dolegliwości bólowe, stopniowo zmniejszające się w ciągu 3 tygodni do poziomu akceptowalnego przez powódkę. Intensywność dolegliwości bólowych stawu skokowego wymagała stosowania przez powódkę w pierwszych 2 tygodniach środków p/bólowych. W czasie unieruchomienia w opatrunku gipsowym powódka wymagała pomocy w wykonywaniu niektórych czynności dnia codziennego wymagających dłuższego stania i chodzenia (przygotowywanie posiłków, robienie zakupów itp.), jak również dojazdów na wizyty kontrolne w poradni ortopedycznej. Powódka nie stosuje i nie wymaga aktualnie stosowania jakichkolwiek środków p/bólowych. Leczenie specjalistyczne zostało zakończone. W świetle opinii biegłego powódka nie wymaga dalszej opieki lekarskiej specjalisty z zakresu ortopedii, jak również nie wymaga stosowania fizykoterapii. Powódka podjęła pracę na dotychczasowym stanowisku. Okresowe dolegliwości zgłaszane przez powódkę i ograniczenie ruchomości lewego stawu skokowego mogą powodować dyskomfort podczas wykonywania ćwiczeń sportowych, biegania, skakania. Rokowania co do powrotu pełnej sprawności lewego stawu skokowego są pomyślne. Urazy więzadłowe stawu skokowego goją się zazwyczaj bez pozostawienia jakichkolwiek następstw klinicznych. Niekorzystnym powikłaniem wymagającym często interwencji chirurgicznej są wtórne niestabilności stawu skokowego, czego u powódki nie stwierdzono. Opisane w opinii dysfunkcje stawu skokowego należy przypisać wyłącznie zdarzeniu z dn. 12.06.2013r.

Poza sferą typowo „uszkodzeniową”, pokazującą wymierne, bo zewnętrzne skutki wypadku, osoby poszkodowane w wypadkach komunikacyjnych mogą doznać także szkód w sferze psychologicznej. Sfery tej nie można, zdaniem Sądu, ani pominąć ani bagatelizować oceniając zasadność roszczenia o zadośćuczynienie. (...) psychiczne człowieka stanowi bowiem podstawę prawidłowego jego funkcjonowania w rodzinie, życiu zawodowym czy ogólnie rzecz biorąc - życiu społecznym. Wszelkie jego zachwiania rodzą zatem dla człowieka ujemne konsekwencje nie tylko medyczne, ale też we wszystkich innych przejawach jego dotychczasowej aktywności życiowej.

Wypadek z dnia 12.06.2013 r. nie spowodował jednak u W. B. trwałych zaburzeń neurologicznych i psychicznych uwarunkowanych organicznie ani zaburzeń adaptacyjnych. Okoliczności te powódka wprawdzie podnosiła lecz nie

udowodniła. Przedmiotowy wypadek trwale nie odbił się też na jej życiu osobistym i zawodowym – wyżej wymieniona powróciła do pracy zawodowej.

W kontekście powyższych uwag podkreślić trzeba, że w dacie kolizji powódka była osobą w średnim wieku (46 lat), sprawną fizycznie. Po wypadku nie zmieniła swego nastawienia do życia, otoczenia, dotychczasowej pracy zarobkowej. Wypadek wytrącił ją z dotychczasowego trybu życia na okres 4 tygodni. Powódka obecnie nie jest osobą nieporadną, uzależnioną od pomocy osób drugih.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia ocenił Sąd jako usprawiedliwione co do zasady. W tym stanie rzeczy rozważyć jeszcze tylko należało jaki winien być jego rozmiar.

Zważywszy na skutki tego wypadku w sferze zdrowia powódki zadośćuczynienie żądane przez nią w sprawie niniejszej uznać należało za wygórowane. Wskutek upływu czasu negatywne następstwa wypadku z całą pewnością po stronie powódki uległy częściowemu zniwelowaniu.

Mając wszystko powyższe na uwadze, a zwłaszcza ustalony 2 procentowy trwały uszczerbek na zdrowiu powódki, wysokość zadośćuczynienia za krzywdę w przypadku powódki określić należało – zdaniem Sądu - co do zasady na kwotę 5.000,00 zł. Przy uwzględnieniu faktu, iż w wykonaniu wyroku karnego w sprawie II K 772/13 sprawca wypadku P. G. przed procesem tytułem środka karnego - obowiązku częściowego naprawienia szkody orzeczonego w trybie art. 46 kk, wypłacił powódce kwotę 2.000,00 zł. (por. informacyjne wysłuchanie powódki k. 75v), roszczenie pozwu w sprawie niniejszej za usprawiedliwione uznać należało do kwoty 3.000,00 zł.

W ocenie Sądu, prawo nie wyklucza uzupełnienia odszkodowania w drodze postępowania cywilnego. Orzeczony wyrokiem karnym w sprawie II K 772/13 środek karny obowiązku częściowego naprawienia szkody nie realizuje w okolicznościach niniejszej sprawy wyżej przedstawionych istotnej dla prawa cywilnego zasady pełnej kompensacji szkody. W systemie kompensacji szkody podstawowe znaczenie mają bowiem, w ocenie Sądu, skutki świadczenia, nie zaś drogi dochodzenia do ich osiągnięcia. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody jako środka karnego w postępowaniu karnym nie zwalnia zatem pozwane Towarzystwo (...) od obowiązków, których spełnienie zagwarantowało w umowie ubezpieczenia OC.

Sąd też orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku, przy czym o odsetkach rozstrzygnięto w oparciu o art. 14 ustawy (...) w zw. z art. 481 k.c.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, że zgodnie z przyjętą w prawie cywilnym zasadą, dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ustawy (...). Co do zasady jest to termin 30-dniowy, który jedynie w wyjątkowych wypadkach (gdy wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania/zadośćuczynienia jest niemożliwe w terminie 30 dni) ulega wydłużeniu (maksymalnie jednak do 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie). Owszem, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2003 r. w sprawie IV CK 130/02 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...) zaprezentowano pogląd, iż w przypadku zadośćuczynienia uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania, ale wyraźnie zastrzeżono przy tym, że dotyczy to wyłącznie takich sytuacji, w których ustalenie wysokości zadośćuczynienia następuje według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Pogląd powyższy ma zresztą ugruntowaną już pozycję w orzecznictwie sądów powszechnych, gdzie podkreśla się, że jeżeli powód żąda zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia poprzedzającego wyrokowanie, odsetki należą się zgodnie z żądaniem, o ile zostanie wykazane, że dochodzona kwota rzeczywiście należała się powodowi tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 października 2013 r. w sprawie I ACa 608/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 września 2013 r. w sprawie I ACa 331/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 września 2013 r. w sprawie I ACa 567/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa

LEX za nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 lipca 2013 r. w sprawie I ACa 321/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 maja 2013 r. w sprawie III APa 10/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 09 maja 2013 r. w sprawie I ACa 89/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie I ACa 1387/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie I ACa 671/13 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr (...)). Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej stwierdzić należało, że oceny rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda na skutek kolizji drogowej dokonywał Sąd uwzględniając stan rzeczy mający miejsce już w dacie zgłoszenia szkody pozwanemu. Oczywistym jest bowiem, że najbardziej dotkliwe przeżycia na tle uszkodzenia ciała w wyniku kolizji drogowej występują zaraz po tym zdarzeniu, a z biegiem czasu tracą one na intensywności.

Skoro zatem, jak wynika z akt sprawy powódka zgłosiła szkodę najpóźniej w dniu 12.06.2014 r. (potwierdzenie zgłoszenia szkody przez pozwanego – w aktach szkody), domaganie się przez nią odsetek od zasądzonej kwoty od dnia 12.09.2014 r. odpowiada prawu.

Uznając zaś żądanie pozwu ponad kwotę orzeczoną w pkt I za wygórowane – Sąd orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 100 kpc zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Szczegółowe zaś ich wyliczenie pozostawiono referendarzowi sądowemu, przy jednoczesnym ustaleniu, iż powódka ostała się ze swoim żądaniem w 37,5 % (art. 108 §1 kpc) - o czym orzeczono jak w pkt III sentencji wyroku.

SSR:/-/ K. K.